

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Годоровић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци, адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Миодрага Планојевића, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, која ће на овом претресу мењати и адвоката Јасмину Живић, те је**
- **приступио сведок Јосип Кувездић.**

Суд донос

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН и наставља се у 9 часова и 45 минута.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Судија, само да се обратим у вези документације. Само да Вам кажем, ово је фотокопија здравственога картона, а резултате од неуропсихијатра, то ћу Вам доставити после 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оптужени Зоран Косијер предаје суду медицинску документацију која му је наложена да је достави писменим поднеском.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, ја пре почетка наставка главног претреса, имам једну молбу и две примедбе. Прво ћу опреза ради, са молбом, рећи. Изгубио сам оно што се каже, нарезано и тако даље, ја се не разумем у

ту технику, па молим, ја ћу поднети писмени захтев да ми одобрите техници да то досними, насними, како се то већ ради. Рекли су да само Ви можете, па унапред Вам захваљујем, онај диск.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно нарезано, мислим, будите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада, немојте да очекујете од мене, овај, дакле то што се нареже, па стане цео записник унутра, транскрипт, е то ми треба, изгубио сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моја је кривица. А што се тиче примедби, прва је, дакле заиста, ради заштите ауторитета и интегритета суда и отклањања сваке врсте притиска на суд, ја молим да се посебно заинтересујете одакле и на који начин је саопштена вест јуче у 15 часова, док је трајао главни претрес и испитивање сведока Јелића, да је Јелић рекао то и то за мог брањеника. Дакле, то је недопустиво, тај Б-92 суди у овом предмету отпочетка. Молим Вас, спречите то. То је једна ствар, друга ствар, то је лако утврдити, тражите снимак вести у 15 часова и све ће Вам бити јасно, нема потребе да судимо, зашто да се задржавамо овде. А то не смете, ја хоћу да штитим Ваш ауторитет и овог суда, а и свих нас, ако нисте моћни у томе, помоћи ћемо Вам.

И друга, завршавам са том примедбом, друга примедба, ја не знам да ли Ви знате, какви су услови у притворској јединици? Они су катастрофални и да ли имате обавештења од лица које је задужено од председника суда, када је задњи пут обишао и утврдио какви су услови ових људи у притворској јединици. Они задња три месеца немају топлу воду. Па, то је срамота, то је скандалозно. Дакле, ја сам велики противник Хашког трибунала и правила која се уводе овде, али сам велика присталица тих статусних конференција, да се питају људи, у каквим условима живе и шта им фали. Мој брањеник, ја не могу да му приђем на три метра, он смрди, он се није купао задња три месеца и одустајем од тога да га обилазим више. Молим Вас, у том правцу да интервенишете, зашто нема топле воде, ја не знам, да ли уопште има воде и тако даље. Дакле, то је Ваша, па, добро ајде, нећу никакву примедбу на то што се представник оштећених, односно пуномоћник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли можемо да почнемо данашњи дан?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево и завршио сам. Можемо, моја је обавеза била да изнесем ове примедбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изнели сте и завршили смо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Морам да кажем. Ја подржавам у потпуности колегу и нисам се томе смејао, сасвим другој ствари, сасвим друго нешто, колегиници кажем, коју нисам видео јутрос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре суђења.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Потпуно подржавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, приватна ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре суђења имате овде простор, пауза, исхаскајте се, испричајте, не морате на претресу да причате. Што буде до овог већа, веће ће предузети, све друго што, у притвору услови, то је, председник суда је за то овлашћен и тако даље.

**НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА
САСЛУШАЊЕМ СВЕДОКА**

СВЕДОК ЈОСИП КУВЕЖДИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Кужеждићу.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваше презиме Кужеждић или Кужецић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Кужеждић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кужеждић?

*Сведок Јосип Кужеждић, са личним подацима као на записнику
из истраге од 12. септембра 2007. године.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови подаци, значи, од оца Паве, електротехничар, адреса Ловас, ул.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Кардинала Алојзија Степинца 10-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 10-а. Место рођења Ловас, годиште 1956. По националности сте?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Хрват.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хрват. Реците ми, ја ћу Вам прочитати имена оптужених, да ли сте са неким у сродству и да ли сте евентуално са неким у завади – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам са никим у сродству, нисам у завади.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кувеждићу, бићете саслушани као сведок. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, а пре него што кренете да дајете исказ, прочитаћете тај текст заклетве који је испред Вас.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом је подигнута оптужница против ових четрнаест лица чија сам Вам имена прочитала. Да ли би Вам лакше било да седите?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја бих молио ако може, имам проблема са, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Против ових четрнаест лица чије сам Вам податке, односно имена и презимена саопштила, подигнута је оптужница због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, а у вези дешавања у месту Ловас у октобру и новембру месецу 1991. године. Саставни део ове оптужнице је напад на Ловас, дешавања у том месту, значи у октобру и новембру и минско поље, односно страдања хрватских цивила у минском пољу. Пошто према овоме што сте у истрази изјављивали, суд има податак да сте у то време били тамо. Хоћете ли суду да испричате, почев од оног дана, значи, када је дошло до напада, шта се све то тамо дешавало, где сте Ви били и уопште све што Вам је познато у вези ових догађања у октобру и новембру месецу 1991. године. Изволите.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, 10.10. при нападу на Ловас, ја сам био код своје, у својој обитељској кући са породицом. Када је почео напад, бомбардирање, некако ми смо се склонили у подрум, у подруму смо били. У даљини су се чули све ближе и ближе након овога бомбардирања пуцњеви, пуцање из разноразног оружја. Ван нисмо излазили. Након неког времена, периода од сат до два, пред мојом кућом код суседа се скупила већа група људи. Сједили су вани, нико није код нас улазио, нити је долазио унутра. Погледао сам, изашао ван, у кућу, погледао кроз прозор ван, тамо сам видео групу од двадесетак особа које су седели наоружани, једни су били у униформама, а једни нису. Сједили су тамо на клупи, пили су, пушили. Ја сам се вратио назад у подрум. У једном тренутку сам чуо да неко на капији долази, но, међутим, из те групе неко је викао «тамо не мораш ићи, тамо је све у реду»: Нико касније није улазио, људи су се покупили, узели су од сусједа камион, поседали су у њега и отишли.

У вечерњим сатима је код мене кући дошао Мирко Пемпер, сада покојни и рекао ми: «Господин Милан Радојчић ти је поручио да ако си код куће, да те доведем да дођеш горе у задругу»: Ја сам са њиме отишао, тамо сам се нашао са Миланом и јавио се њему. Он ми је у кратким цртама рекао да од сада морамо носити ону белу крпу на руци, да се зна ко смо и да се сваки дан требамо њему јавити и да ћу од сада радити оно што ми он нареди. Пошто смо ми од пре били на неки начин радне колеге, сурадници, знао је да ја око струје радим, тако ми је и дао налог да са одређеним људима након пар дана, оспособимо агрегат у месном уреду, да један део струје место може имати, да ћу са Туном Лутровићем, још Јосип Балић и тако неки људи, да ћемо радити на одржавању тог агрегата. Значи, свако вече смо то морали палити, када је мрак падао у одређено време навече гасити, тамо су нас остављали спавати, били су људи наоружани који су нас чували, ујутру смо такође палили, пуштали воду селу и тако даље. По потреби су ме водили такође у задругу, где сам вршио поправке аута које су за мене тада непознати људи довозили, који су били обијени, да их поправим, браве, да могу упалити аута да их могу возити, покренути и тако даље. Пуно се нисам кретао по селу, јер ми није било дозвољено. Цело време сам та два месеца спавао у месном уреду, тамо где је једна просторија, где смо спавали нас тројица са стражом, тако да кући нисам ишао никако. Чуо сам од појединих људи да су неки људи настрадали по селу, да су нађени мртви, при том уласку. На сам дан, у кратким цртама, окупљања у задрузи било је речено – сви идите у задругу, тамо ће се, у механичку радиону, држати некакав састанак, сви смо отишли унутра. На улазу су нас претресли и ту сам добио једно два шамара, што сам имао уз себе

испитивач, да сам наводно опасан био, да ћу некога избости с тиме. Увели су нас унутра, ту је већ одређени део људи био. Након неког времена, дошао је господин Љубан Деветак, из те групе издвојио нас десетак, а међу њима и мене, Ивицу Пољака, Ивицу Богата, Јосипа Туркаља. Одвели су нас у месни уред, тамо су нам рекли – ви идете сада где сте до сада били, радити свој посао, кући не можете ићи и ту будите. Сутрадан сам тек чуо, овај, да су људи одведени били на рад, и дотад су били вођени радити. Чуо сам шта се десило на минском пољу, да су људи настрадали. Сам нисам ишао на минско поље и не знам шта се тамо дешавало.

Након тога, господин Радојчић нас је водио, уствари ишли смо ја и он нешто, да ли још неко, у Шид на разговоре око далековода, успостављања, пуштања струје и тако даље, тамо смо то обавили разговоре. Након тога су нас опет под стражом са пушкама су ишли Илија Кресојевић и Рајко овај, ишли смо на трафостаницу да поправљамо нас четворица, да поправљамо струју и тако даље, да то пробамо оспособити. Њих двојица су нас чували да не би нешто направили, не знам, побегли. То смо успели завршити негде на сам Бадњи дан 1991. године навече, пустили струју и тада су ме први пут пустили кући.

Такође сам заборавио рећи да, напоменути да пре него што сам отишао на рад и био тамо, да су у кућу дошли Миленко Рудић и Миле Радовић, под пуним наоружањем са још три непознате особе, жену и децу су постројили уза зид, држали су на нишану, а мене су терали да идем целу кућу, цело двориште и све около претражити и викали су – ако било шта вам јавимо и нађемо, поубијате жену и децу под оптужбом да је из моје куће пуцано и да је један човек настрадао. Пошто ја никада нисам имао оружје, нису ни могли наћи, нити да је ко пуцао, све су претажили и напустили су кућу и отишли.

Такође сам био присутан у станици полиције, једну вече, где су биле доведене Викица Филић и Кризманић Снежана, јер ме нису могли одвести кући никако, јер се пуцало по селу и тамо су ме ставили у ћошак, у угао, тако да сачекам зору, где су их доводили на испитивање. Шта се унутра дешавало, не знам, нисам био присутан. У једном тренутку су такође доведени Лукетић, сада се не могу сетити имена, он и његова жена, ако успем у исказу да се сетим, су доведени. Непознати људи су их довели, увели су их унутра на испитивање, кажу, бежали су, не знам, ово, оно. Неко од тих присутних је изјавио, каже «а зашто уопште их водите унутра, требали смо их одмах убити»: После неког времена извели су их ван, након минуте се чуло пуцање. Сутрадан када

је сванула зора, њих су недалеко од зграде полиције, такозваној централи, нашли мртве.

Нормално, пошто сам тамо био цело време, прекопута тог места где сам ја радио, било је места за испитивање, подрум, нарочито ноћу су се чули с преке стране јауци, запомагање, ноћ, нормално, носи своју тишину и све се то чује шта се дешавало. Приликом првог доласка међународних проматрача, односно то је био Црвени криж, био сам вани када су тражили, питали, где је затвор, где је шта. Покојни Божић, «Црни» смо га звали, није Владо, већ не могу се сада сетити имена, им је показао прстом. Неки непознати људи који су очигледно били тамо, нечије наредбе су рекли, чим они буду отишли, глава ће ти са рамена отићи. Нажалост, то се и обистинило сутрадан. Ко је учинио, нисам видео.

Такође сам видео да се из тог затвора људи извођени, стављани у аутове, непознати људи су их водили и убрзо су се враћали без њих. Касније се сазнало да су ти људи окол, што у цркви, што негде на пољу, били убијени. Видео нисам, али сам видео да су одведени.

У пар наврата сам тражио што од господина Радојчића, што од Љубана, да ме пусте да напустим село, међутим, рекли су ми да не може, да морам остати тамо, пошто познам и знам тај део од економије све око струје и тога, јер сам ја то све углавном радио, водио са фирмом, да би пред крај негде 1992. године, након што су убијени Павошевић сусјед она, кћер и мама њена, такође и Аница доле, још ова горе обитељ, са брда исто, мама и кћер. Инсистирао сам код господина Љубана да нам омогући састанак са међународним проматрачима, да организирано изведу и да напустимо то место. Он је обећао да ће то учинити, направити. Састанак је одржан, но, међутим, нису дошли међународни проматрачи, нити Црвени криж, него је дошао господин Хаџић и дословце ми је рекао да напустити више место нико не може, јер би то био велики ударац за такозвану створену Крајину, да остане без иједног Хрвата, да би то било етничко чишћење, тако да нам није био дозвољен одлазак. Међутим, други су одустали, ја нисам одустао, тако сам ипак почетком 1993. године уз помоћ Љубана Деветака напустио место, село. То је у кратким цртама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кувеждићу, Ви када год пожелите неку паузу или нешто, Ви слободно реците. Реците ми, кажете 10. октобра 1991. године је био тај напад. Да ли сте Ви били у Ловасу пре тог периода, значи у октобру, септембру?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам, цело време сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана, када је дошло до тог напада, да ли је било припадника Збора народне гарде или Министарства унутрашњих послова, мислим на хрватску полицију у самом месту?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У самом месту није било концентација никаквих људи, ни полиције, ни Збора народне гарде. То је што је било, то је било организирана домаћа, да кажем, људи, мештани самог места су сами били организирали се и покушавали спречити да било ко или у самом месту или неко са стране дође, да направи некакав инцидент, што би проузроковало очигледно веће проблеме, јер су се у то време вршили преговори и одлазило се на разговоре са тадашњом ЈНА око мирне предаје, да не би дошло до жртава непотребних. У самом том одбору у месту нисам учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, оног дана, значи када је био напад, кажете Вама кући нико није дошао, али је у тој Вашој улици било неких људи. У којој сте Ви улици тада становали, да ли је иста ова улица?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да, тада сам становао у истој тој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли се међу тим неким, кажете, погледали сте кроз прозор, да ли сте међу тим неким униформисаним лицима или евентуално тим лицима у цивилу, препознали неке људе које Ви знате од раније, неке мештане?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам. Препознао сам, ту су били углавном сви људи из нашег места, од Воркапића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да је било двадесетак неких људи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да, да, било је, Воркапић, како се зове, пар браће Воркапића, били су Тепавци, били су због презимена не знам, из Товарника људи, знао сам их из виђења, били су из суседног места, из Опатовца и тако, из суседних места које сам знао из виђења. Али углавном од домаћих су били Воркапићи и Тепавци и Рудићи и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте давали својевремено изјаву пред Жупанијским судом у Вуковару 25. фебруара 2004. године и истражном судији 12. септембра 2007. године. Тада сте помињали и у истрази овде и код суда у Вуковару, да је ту био Воркапић Милан, помињали сте Жељка Крњајића, Воркапић Илију, Мирка Рудића, помињали сте овде да је био и Зораја, то сте помињали пред судом у Вуковару.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте, дословце су ти људи, сада сам и напомињао, али пошто њих има више, браће у овом тренутку не могу се сетити свих их имена, али то су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене занима овде, да ли је био Жељко Крњајић, да ли то сигурно можете да потврдите, да је тај човек био тада ту?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај Воркапић Милан, кога Ви помињете, пошто у селу има више тих Воркапића, има ли тај човек надимак неки? Има Воркапић Милан звани «Трндо»; има Воркапић Милан звани «Шиља»?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је био «Трндо». Знам точно, зато што свог колегу, иначе суседа у том тренутку, то сам видео вани, ишамарао и отерао га кући, јер су они заједно радили тада у творници «Борово»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Видео сам кроз прозор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је радио Жељко Крњајић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ту нико ништа друго није радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они ту били испред?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Седели су, ту су се скупили из свих улица, сели су вани на клупу и ту су пили, пушили, и одатле су отишли. Ту у улици код нас нису, то је мала улица, нико ништа није радио. А тај Мато је долазио неоткуда, из места и наишао је на њих и овај му је рекао: «Куда се ти муваш, шта радиш по селу»; вероватно пар шамара му је дао и отерао га кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, нико није долазио, после извесног времена дође Мирко Пемпер и Вама каже да се морате јавити у задругу Милану Радојчићу, да ли сам Вас добро разумела?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви долазите у ту задругу и јављате се Милану Радојчићу, где седи Милан Радојчић, где се Ви то њему јављате?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тада смо се нашли на дворишту, уствари испред улаза у основну школу. Тамо смо се нашли, јер су школу отворили и чистили су и спремали, уносили кревете да може доћи се спавати тамо, да може војска доћи спавати. И дао ми је у руке метлу да пометем испред школе, све то да очистим, јер тамо су уносили кревете, да војска може да спава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вама каже Милан Радојчић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекао ми је дословце да је он сада власт овде, да су они власт, шта год нам треба, шта год хоћу, да одсад морам њега питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама издаје тај неки налог да Ви сада не можете Вашој кући да спавате, него спавате негде ван Ваше куће?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Он, Милан Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је дуго трајало то да Ви не можете да спавате?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је трајало до задњег дана у дванаестом месецу 1991. године. Он је био присутан када сам сишао са бандере, у 11 сати ноћу и пустио струју у село и онда ме је он одвезао први пут кући и од тада сам могао код куће спавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када Вам је рекао да ставите ту неку белу крпу око руке, шта је он рекао, због чега та крпа да се стави?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекао је да се зна ко је овде у селу од домаћих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви наредних дана уочили да су и други неки људи имали крпе око руке?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам, уочио сам да су сви по селу морали ходати са том белом крпом и то су углавном били, не углавном, него сто-посто су били хрватске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да неки Србин има крпу око руке?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, нико није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте приметили тих дана да су неке хрватске куће нешто посебно обележаване или то није било тако или су све куће обележене на неки начин или није било никаквих обележја?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То сам заборавио напоменути, куће су све такође преко ограда, односно капије, морале имати белу крпу, као што су људи морали носити, тако су и на капији морале бити завезане беле крпе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то све куће у Ловасу морале имати?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, само ко је остао од Хрвата тамо и ког су затекли, ти су морали имати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имате ли сазнање, ко је такав један налог дао, рецимо, конкретно, за Вашу кућу, да ли сте Ви Вашу кућу на тај начин обележили или Ваша породица ако Ви нисте били ту?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесу, обележили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима то рекао да на тај начин обележе, да ставе те беле плахте преко тога?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја сам им рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Вама рекао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, Милан Радојчић, за друге не знам, он је то мени рекао и тако су направили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је рекао, зашто то?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није ми рекао, нити сам се ја интересирао посебно, а било ми је јасно, када сам около погледао, било ми је јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих првих дана, кажете били сте ту нешто, одлазили и у зграду полиције и тако даље, да ли сте Ви знали ко су представници те неке месне власти, да ли сте знали, рецимо, ко је командир полиције, односно ко је фактички вршио ту функцију командира полиције, без обзира да ли је постављен или не?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам, знао сам, јер сам тамо био и знао сам, да је заповедник, командант те милиције био Дечвић Милан, да је задругу водио Љубан Деветак, а његов заменик или коју је функцију обављао, не знам, је био Милан Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је задруга одмах прорадила, мислим на тај 10. октобар, па надаље октобар месец?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, задруга је, не могу сада рећи тачно, да ли је било за два дана или за пет дана, али можемо рећи у року од седам дана је профункционирала, почела је радити, зато што су сви људи имали радне обавезе. Сви су морали доћи, јављати се у задругу, добивали су радне обавезе, ишли су радити. Ја нисам тамо ишао на распоред, нисам знао ко је куда одлазио, ко је ко радио, зато што сам имао своју радну обавезу која је трајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том октобру месецу 1991. године, да ли сте за тај рад плаћени, мислим на октобар месец 1991. године?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, за тај месец, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После у новембру?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: После смо добивали бонове, са којима смо могли у трговини купити, дакле основне потребе, што се могло наћи у трговини, круха, млека, те основне потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај Ваш одлазак на нека места где ћете да оспособите струју, да ли Ви то идете сами или имате неко ко иде са Вама, на који начин је то изгледало?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, сваки одлазак да ли у поље или ван места, негде даље, увек је била пратња. Значи, биле су најмање две наоружане особе које су ишле у пратњу. Када смо на трафостаници радили, рекао сам већ, да је тамо ишао Илија Кресојевић и Рајко Ловрић. Они су цело време седели са пушкама крај нас док смо ми радили. Они су нас одвезли тамо, седели су, када смо завршили посао, вратили су нас назад и ишли смо спавати у месни уред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у том месном уреду где сте спавали, да ли можете мало да нам опишете, ту, да ли су ту биле нечије канцеларије, да је ту неко седео, да ли је био ту неки затвор, да су неки људи затварани?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ту где смо ми били

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците, да ли сте Ви ту спавали и октобар и новембар и децембар?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ту где смо ми били, ту је пре била читаоница која је уништена, унешена су четири или пет војничких металних кревета, дали су нам деке и ту смо само ми спавали, ту није било никога. Са друге стране где је био месни уред, тамо је био у подруму месног уреда затвор и тамо се то одвијало. То је прекопута, са друге стране цесте, а овде није било никаквог затвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то није исто двориште?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није, ту је било, није исто двориште, ту је био агрегат и све остало које је бучно, које је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је прекопута улице?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Преко улице, са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истој тој улици прекопута је та?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте били Ви у том делу прекопута где је та Месна заједница и то?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Био сам у једном наврату само, ишао сам нешто поправити, видео сам да је тамо ограђено са жицом, сам улаз у подрум, да је постојала стража и да се није тамо могло ући. Једанпут сам ту био. У полицији сам више пута био, исто је тамо био један помоћни агрегат, па сам више пута долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви тада видели неке људе да су ту затворени, пошто кажете да је тамо био затвор?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Када сам ја био, видео сам где шетају у дворишту, то ограђено жицом, моје мештане, сумештане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можда сећате неког од тих мештана, да сте их видели да ту шетају у том дворишту то ограђено жицом?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ту је био Мато Мађаревић, покојни Ђука Радочај, био је Јовановић Јосип, покојни, доста их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви могли да приђете тим људима?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Жељко Сомборац је исто ту био. Нисам могао прићи, било је жицом ограђено, не, њих сам видео издалека, на одстојању од пет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко од мештана био ту присутан када сте Ви то тада у том наврату били?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових које?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није, није, били су непознати људи у униформи, али под наоружањем, стајали су да нико не може прићи тој жици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово када сте, кажете, у пар наврата, разумела сам Вас да сте спавали у згради полиције. Због чега је сада дошло да Ви

спавате у згради полиције, а кажете овамо сте имали, спавали прекопута Месне заједнице у том месном уреду неком?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, то се у пар наврата десило, из разлога што су тамо имали један исто помоћни агрегат, па се десило да он није радио или је нешто требало решити, па су ме одвели преко, позвали да то преко решим, а када ноћ падне, није се могло кретати по селу, у 10 сати, после 10 сати се није смело кретати по селу, тако да ме није нико ни хтео пустити да преко идем, нити ме је ико хтео одвести преко да спавам, тако да сам морао тамо седети и чекати јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то, кажете, после 10 се није могло кретати. Да ли то значи до 10 се могло кретати по селу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Такво сам добио образложење, пар пута ме је Рудић Мирко требао одвести, но, међутим, када је он изашао ван, почело се пуцати и вратили смо се назад. Ко је где шта пуцао, не знам, мрак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, шта је то било после 10, да ли је то био уведен неки полицијски час, о чему се ту радило, да после 10 нема кретања? Да ли је Вама то неко рекао после 10 не смете да се крећете или?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Мени нико није рекао, зато што сам ја тамо био, ја се нисам могао никуда кретати, нити сам се распитивао, нити је неко рекао, јер тамо сам спавао, нисам ишао никуда. А то је исто прекопута цесте, полиција где је била, исто од тог места где сам ја спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била зграда полиције, у којој је то кући?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У кући Боре Кесера, то је одмах на углу места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви, када сте у та два наврата спавали, где сте спавали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Седео сам у ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седели у ходнику, али кажете, преспавали сте?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Прспавао сам седећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прспавали сте седећи у ходнику?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко био поред Вас?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, било је тамо, били су стражари, једну ноћ је био Петроније са мном, тако знам по надимку како се зове, знам да је Петроније био, седео тамо, чувао стражу, ја сам био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како изгледа тај Петроније, тада како је изгледао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, тада је био средње висине, неких 165, тако, мршавије конструкције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека обележја, смеђ, црн, плав, тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не могу се сетити сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада са њим разговарали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему је он причао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисмо ништа, тако, ту ноћ смо имали прилику разговарати, ништа, питао ме само шта радим, чим се бавим, одакле сам и тако, ето у тих пар црта и нисмо пуно комуницирали. Знам само да ми је исто ту ноћ када смо седели, рекли, још је питао «како се зовеш и тако даље, а, ти се не брине, теби неће нико ништа». Из којег разлога, како је он то знао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, рекли сте да је заповедник полиције био Милан Девчић. Да ли сте Ви некада били у некој његовој канцеларији или?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Једном јесам био, позвали су ме унутра, позвали су ме унутра, да видим, седели су, имена не знам, три човека и он и гледали су на телевизији, касету, снимак од оснивања ХДЗ у месту, где су на једној слици тамо видели и мене међу том масом у дворани, па су ме питали, шта ја радим тамо. Ја сам рекао да сам дошао видети само шта се дешава, о чему се ради, каже, ништа, окрени и одвели су ме назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је то питао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Имена се тога не могу сетити, то није био човек из места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Милан Девчић ту присутан?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он Вама нешто каже, разговара нешто са Вама Милан Девчић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, јако мало смо разговарали, једино ме питао, где сам сакрио и где ми је пиштољ, да га сутрадан вратим назад. Међутим, ја сам му објаснио да ја пиштољ никада нисам имао, нити наоружање било какво и да немам што вратити назад, а ако хоће, може поново ићи претраживати, а кућу су већ претражили, рекао сам му и ко, навео сам напред, према томе, а нека доведе било кога ко зна да имам оружје, да сам. Више ме после нико ништа није питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, на основу чега сте Ви знали да је Милан Девчић заповедник полиције?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, на основу тога што сам питао људе што он сада обавља, коју функцију, јер сам се распитао и питао, ко шта сада ту ради, коме се за што треба обратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте то питали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Сада поименце се не могу сетити, али углавном. То ми је рекао овај Јапунца Жељко који је по националности Србин, а који је заједно са мном радио око струје, око свега. Њега сам питао шта се дешава, углавном ми је он то објаснио, јер он је заједно са мном радио цело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте се још за неког распитали, ко је ту или сте дошли до сазнања, ко ту представља неку месну власт?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, нисам се пуно распитивао око тих ствари, међутим, точно којег је дана и када је било не знам, али је био скуп у Дому културе у самом месту, где је господин Љубан Деветак свима објаснио да је он сада директор задруге, ко коју функцију обавља и коме се треба најавити да би радили и извршавали своје радне обавезе. То је било у сали месног уреда један састнак свих мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте сазнали шта је то Милан Радојчић, каква је то његова функција?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Сазнао сам из разговора са њиме, јер ми је он давао испочетка радне задатке што ћу радити. А пошто смо ми дуго година сурађивали, могли смо и разговарати, питао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је он рекао, шта је он сада ту у селу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Он је рекао да обавља функцију у задрузи, заменика директора, који је задужен за набавку, за, тако нешто, ако шта треба, да се њему јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли су они били у униформи, Милан Радојчић, да ли је имао неку униформу на себи или је био у цивилу или како?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Углавном сви првих дана су били у униформи, маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Љубан Деветак био у цивилу или у униформи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Био је некада у униформи, некада у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били наоружани?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Пиштољ су имали сваки уза себе, увек, видљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана да ли сте Ви одлазили до Ваше куће, ајде нисте спавали, да ли сте могли да одете, тамо Вам је остала фамилија, жена, кажете, имали сте децу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам, нисам ишао, једно двадесет дана, онда ме је једном приликом Милан Радојчић одвезао кући и то када сам се њему пожалио да су Миленко Рудић и Миле Радовић дошли, уствари видео сам да се возају мојим аутом по селу, па сам га замолио да одемо код мене кући да видимо што се то десило. Он ме је одвезао, онда је жена рекла да су ова двојица дошли, да су уперили у децу пушке и рекли су: «Дај нам кључеве од аута или ћемо их убити». Она им је, нормално, дала кључеве, а они су ауто отерали и отишли. Онда сам га замолио да одемо отићи да видим шта се дешава. Он је ме одвезао кући, тада смо били тамо једно петнаестак минута. Е након тога сам се опет вратио на старо место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви од неког тражили да Вам врате тај ауто, где сте уопште видели после, кажете, Миленко Рудић и тај неки други, то су Ваши мештани?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возају се аутом. Да ли је био негде паркиран тај ауто?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја сам Милана замолио, Милан је рекао да ће он узети од њих тај ауто, да ће га одвести његовој кући и да ће га он сачувати док се ситуација смири, да ће ми га вратити назад. Наредних дана сам видео да се он нормално воза са тим аутом. Питао сам га «Милане, што је сада?» «Не знам»; каже, «ево ти потврда»; дао ми је потврду од војне поште да је војна пошта преузела ауто за њихове потребе, војска. Ту потврду сам негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте добили ту потврду да је војна пошта преузела ауто, да ли се сећате, да ли тада у октобру, новембру, или нешто касније?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је било почетком 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек тада сте добили потврду да Вам се одузима? А за то време, у октобру и новембру месецу, ко користи тај Ваш ауто, да ли сте виђали где је паркиран?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Био је паркиран пред задругом тадашњом. Једном приликом је чак дошао Милан Миљковић који је тада водио механичку радиону и рекао: «Јосипе, шта да направим са аутом, не могу га упалити», рекао је, не знам пуковник који је тамо био, да ће те убити ако ауто не поправиш у року од 15 минута. Рекох, «ја ауто нисам ни видео, нити сам био са њиме». Рекох, «Милане, не знам, ја ауто нисам ни видео». Каже он: «Које гориво вози»; ја сам му рекао, каже он, «Сипали су очигледно погрешно гориво, идем ја видети». Јавио ми се, каже «не брини се, погрешно гориво су сипали, решио сам проблем».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде пред судом у Вуковару рекли: «Наредбодавци су били оптужени Љубан Деветак и оптужени Милан Радојчић». Да ли можете да кажете, када сте ово рекли «наредбодавци Љубан Деветак и Милан Радојчић», шта је то значило, наредбодавци, шта конкретно за Љубана Деветака?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Пазите, ако је неко био одговоран за место и рекао да сада он води место и да се њему одговора и да се све њега треба питати, онда и онај човек који је непознат дошао са стране и водио људе, није могао знати како се ко зове. Свако од њих је поименце и презименце тражио особе. Значи, неко је њему морао рећи ко, што и како и где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте Ви некада били присутни ситуацији да тај Љубан Деветак неке нешто наређује или да сте евентуално, да ли знате где је био његов простор, где је нека његова канцеларија или?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Његова канцеларија је била горе у управи задруге, да неке нешто наређује, да ради и остало, ја нисам био присутан и не знам то, нисам видео, али сам био присутан у пар наврата када је Радојчићу заједно са мном рекао да, не знам, идемо у Нови Сад по кабл некакав да донесемо, да се том и том јавимо, да то и то уградимо, да идемо повод да направимо, да идемо то, ето то је. Друго не знам какве је налоге он давао и шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете да је његова канцеларија била у задрузи, на коју конкретно локацију мислите, где у задрузи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је управна зграда од пољопривредне задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај простор где сте оне ноћи били затворени?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не та?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се налази тачно ово?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Прекопута где је била полиција, опет преко цесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута те куће Боре Кесер?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да, то је све у кругу од педесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте некада били присутни некој ситуацији да сте Ви видели да неко некога туче, малтретира?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У једној ситуацији сам видео, када су мени такође непознати људи, два човека у униформи, довели тада човека у годинама, Ивицу Матића, који је био својих ближе седамдесет година,

једва ходао, када су га довели и везали са ручником око врата који је био везан са, у облику народне ношње, су га вукли као пса, тукли су га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То сам видео када су га одвели у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где конкретно се дешава?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То се дешава у самом центру села, испред тамо овај, где је био тај месни уред, где је био затвор, да га је један од тих људи ударио кундаком пушке, да је човек таки стар, немоћан пао, једва су га однели унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су га однели, у тај месни уред?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Унутра негде, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ову ситуацију коју помињете, за тог када сте били у полицији, па да су тада доведени Лукетић и његова супруга, да ли је то, реците ми тај Лукетић, да ли се то лице зове Стјепан Лукетић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то лице неки полубрат Адама Рендулића?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви знате која су то лица која су довела њега и његову супругу тада?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је било немогуће, јер је био мрак, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте у истрази спомињали та лица, да ли сада не можете да се сетите или, у истрази ово што сте причали, поменули сте два лица по надимцима?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То се чуло по надимцима из њихове комуникације, како су један другог називали. А сада се не могу сетити надимака. У истрази, ја стојим иза те изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли овде истражном судији «крајем десетог месеца сам био, седео, искључио сам агрегат, прешао преко у полицију, тамо сам седео, био је Петроније на стражи и крај њега сам седео. Причали су нешто и знам да су доведени Лукетић Стјепан и његова жена, у полицију на испитивање. Одвели су их унутра. Петроније и Баста су нешто разговарали, каже Петроније – што си их доводио, каже Баста – па, пусти, свеједно ћемо их ликвидирати. Тамо сам ја седео у мраку и шутио, њих су након неког времена извели ван, после су се чули пуцњеви, ја сам сутрадан сазнао да су доље недалеко нађени мртви. Ко је шта направио, не знам, знам шта знам.»

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада сте ми рекли да је био мрак и да нисте могли те људе да видите. Па, да ли сада ово што сте рекли истражном судији тада сте се сећали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Знам, то сам Вам малопре рекао, да је Петроније и да сам са њим разговарао, он је био на стражи, седели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било том приликом?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да, да, да, то је том приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала та жена Стјепана Лукетића?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите? Добро, реците ми.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Напомињем само, хтео бих напоменути, да је у то време такође су тамо били на испитивању Викица Филић, рекао сам и Кризманић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте рекли. Да ли сте Ви нешто чули када су оне биле на испитивању, код кога су биле на испитивању?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, није се то могло ништа чути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је неко од Ваше фамилије страдао у овом периоду?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Страдао ми је једино од тетке брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Сабљак Мато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви сазнали нешто у вези његовог страдања?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, знам, јер он је исто у задрузи радио, вози багер, радио на багеру, знам да смо отишли кући, то је било идуће године 1992., да је отишао кући заједно као и сви, после посла. Сутрадан га видим ујутру није дошао на посао, питам «где је», нико не зна. Ја одем и питам снају, шта је, каже «не знам ни ја, синоћ је био Жељко Крњајић, чим је дошао с посла, није успео ни јести, одвео га и рекао је да ће се брзо вратити, не знам шта је. Од онда нико не зна ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се уверили да је страдао, да ли је нађено неко његово тело касније или нешто?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: До дан-данас ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то се дешавало, када рекосте?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније било. А реците ми, овог дана када Ви идете тамо на то окупљање у дворишту механичке радионе, реците ми, како сте се ви то скупљали, ко је то рекао, да ли је то било нешто објављено да се људи скупљају, на који начин долази до тога да се становништво скупља ту?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, били су по селу, ишао је човек и обавестио људе на начин да је, оно што се некада добовало, значи на сваком углу је читао оглас да се сви мушкарци од, не знам колико година, до толико година јаве у задругу. На такав начин су сви били обавшетени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то односило на комплетно становништво, и српске и хрватске националности?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, само на становништво хрватске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада објављено због чега се људи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, није објављено, него знало се, знало се, јер други су сви, овај, имали друге обавезе. Једино су радне обавезе имали људи хрватске националности. Та обавеза се односила на људе који имају радне обавезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви виђали те људе хрватске националности који имају радне обавезе?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Видео сам на такав начин што су пред задругом стајали са својим приватним тракторима и што су дрва возити ишли. Ко је имао какав строј, тако је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они то када су одлазили, ишли сами или је било у нечијој пратњи или, како је изгледао тај рад?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То не знам, јер ја нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте их виђали да иду да?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Видео сам, тамо на распореду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, то када, тај дан, колико се хрватског становништва скупило ту испред задруге?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, ту се у круг задруге, па углавном су се сви скупили, ко год је био у месту, стотињак особа, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ви између себе тада разговарали, шта је сада ово, зашто нас скупљају, да ли сте причали нешто? Да ли сте имали неку представу због чега вас сада ту доводе?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Представу нисмо имали никакву, мислили смо нешто ће нам неко нешто објаснити, што евентуално неки послови, или смо слободни, или не морамо ићи радити више, у том смислу смо очекивали некакву, некакав разговор или неку обавезу. Међутим, када се отворила врата задруге, те механичке радионе, када су људи почели улазити унутра, онда се видело да то не води добром, јер су биле поредане клупе и около су стајали људи под пуном ратном опремом и наоружањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту на улазу кажете, неко Вас је ударио, ошамарио?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте помињали да је то Петроније Вас ударио?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам сада сигуран, надимке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико сте Ви провели у том простору? Да ли Вам се неко обратио, шта сте радили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јако брзо, чак се није успело ни сести. Јако брзо, док смо се ми поредали, један до другог, овамо-онамо, у том тренутку је дошао Љубан Деветак и прстом дословце показао ти, ти, ти и ти, ти изађите ван и за мном. И ми смо отишли. То је трајало две минуте. Шта се даље дешавало, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он некога питао ту да издвоји вас, Вас и остале?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам то видео, само знам када смо дошли тамо у месни уред, када је рекао овима да идемо преко спавати и тако даље, рекао је само «осталима се извините у моје име, више нисам могао људи извести ван». То је пред нама тамо петорицом, колико нас је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте Ви дошли до неког закључка по ком то критеријуму му је Љубан то, ти, ти, ти, да ли су то нека лична познанства или на који начин је дошло да баш одабере, колико је вас ту било укупно, по некој грубој процени?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, по грубој процени, стотињак људи, он је извео нас пет, шест. Али касније, размишљајући о свему томе, ја и моје особно мишљење је да у бити извео људе који су били потребни за некакав неопходан рад и одржавање нечега, јер то сам био ја који сам радио око струје, био је Јосип Туркаљ, Ивица Пољак који су радили у задрузи, водили пољопривреду и остало, ту је био Ивица Богад који је радио, не знам, у пошти тада и тако. Значи ти људи, пекара некаквог, значи сви људи који су били неопходни за рад, за вођење некаквих послова озбиљнијих. То је моје особно мишљење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме то Љубан каже «осталима се извини, нисам могао више извести», коме то каже?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То каже нама тамо који смо били у месном уреду, нас пет, сада сам навео, мени, Ивици Пољаку, Јосипу Туркаљу, Ивици Богаду, сада не знам ко још, да ли је још неко био, не могу се сетити. То нама каже и он одлази даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви да се извинете тим људима, када Ви нисте више тамо, колико сам разумела, издвојени сте и одлазите?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Очигледно је мислио на идући дан или неки други дан, јер је вероватно знао што ће се десити, не знам што је мислио тиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали после на који начин, шта се десило тим људима, ти који су остали ту у задрузи, да ли се нешто причали после са неким људима који су преживели ту неку трагедију на том минском пољу, да ли сте нешто, имали неки разговор са њима, шта је то било?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, после смо разговарали, нормално. Сутрадан сам ја чуо, то сам рекао, што се десило, али касније из разговора са људима сам чуо. Они су сви исто ту ноћ су неке људе тукли, малтретирали, психички и физички, очекивали су ујутру када је свануло, када су им рекли да сада ту ухвате за руке да иду, очекивали су да ће ићи радити као и пријашњих дана, да ли у виноград или брати кукуруз или нешто, они су каже јадни били сретни, мислили су коначно су престале батине и муке. Један од преживелих ми чак и каже, и када смо видели да нас у детелину воде, нисам се ни у сну томе надао шта би се то могло десити, мислио сам да идемо преко у винограде брати. Међутим, када смо ближе дошли и када су рекли да машемо ногама, лево, десно, онда сам видео mine. А знали смо да ту мина никада није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, кажете, мислили су да иду преко виноград брати. Где се налази тај неки виноград, оријентационо гледано, гледајте из правца Ловаса према Товарнику, где се налази тај виноград?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Са десне стране, где је детелина та, где је минско поље и десно више тога су виногради и воћњаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, са десне стране гледано из правца Ловаса према Товарнику. Да ли се ту поред те асфалтне цесте налази та детелина?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се виноград налази, да ли после детелине исто са десне стране?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не после, него одмах десно, вишље десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто са десне стране?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вишље десно, изнад детелине?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тамо су воћњаци и виногради задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Воћњаци и виногради?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте, иако винограда има и са леве стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, винограда има и са леве стране, а после те детелине, не мислим после према силосима, него овамо још вишље, налазе се воћњаци и виногради?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тако? Шта су ти људи мислили, да иду тамо у те неке радове?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Мислили су да иду радити као и сваки дан што су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми то, кажете, са неким преживелим сте разговарали. Са ким сте то причали, кажете, једног помињете?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Помињем Перу Вулету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Вулета Перо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он рекао, ту никада није било минско поље?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ту детелину?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто објаснио, како то сада, шта су они ту радили по тој детелини?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, рекао ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта им је речено?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Речено им је да машу лево и десно ногама и каже «Када сам кренуо, видео сам да су mine и да постоје, повезане су». Неки од људи то нису могли издржати, па су се бацили на то, почело је пуцање, зло. Он каже -мене је спасило на тај начин што је имао случајно у џепу грицкалицу, па је грицкалицом тај најлон одсекао.и причврстио да се могао склонити, да се мина није активирала када је устао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај воћњак и виноград који помињете да се налазе значи са десне стране гледано из правца Ловас-Товарник, вишље горе после детелине, чији су то воћњаци и виногради? Да ли је то припадало задрузи или је припадало неком?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је припадало, ту задрузи су ти воћњаци припадали иако између има један део приватног поседа, такође, између тог минског поља и детелине и те задружних винограда, постоји приватни посед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тог дана, значи, када сте и Ви били присутни, додуше кратко, јер сте, кажете, брзо издвојени одатле, да ли сте видели неког од мештана села Ловас које знате? Кажете, видели сте

неке наоружане људе, да ли сте видели неке мештане које знате, било испред задруге или унутра?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То не могу потврдити нити рећи, јер сам ја кратко време био тамо и нисам гледао. Ја сам све скупа тамо био можда пет минута, што испред задруге, што унутра, јер сам имао радну обавезу, тамо сам упалио агрегат, рекли су, хајде тамо, хајде тамо, оди види што, Љубан ме тада извео и ја сам се вратио назад. То је за мене трајало све скупа пет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли неких питања чланови већа? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неко време пре ових свих несретних догађања, с обзиром на мешовити састав, национално мешовити састав становништва, да ли је било пре тога неких проблема и ако јесте, каквих, политичких, националних проблема између припадника различитих националности? Говорим о времену пре ових несретних догађања.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, ја могу рећи да није било ту никаквих проблема, никаквих сукоба, да смо сви ипак били заједно и рођени и одрасли и школовали се и кумовали и женили и тако даље. А то могу потврдити из тог разлога, што смо ми пре свих тих догађања годину и по дана пре, једноставно подмладили и сменили на неки начин, не сменили, него подмладили само руководство тадашње Месне заједнице где сам ја био председник Општинског већа, где су у бити млади људи дошли, везано ни за националност, ни за партију, ни за било шта, тако да су били заступљени сви ту – и Хрвати, и Срби, и Мађари и Русини. Било нам је битно да су млади и да хоће радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С пролећа 1991. па надаље, да ли је евентуално било неких инцидената различитог карактера у којима би као оштећени могли да се означе припадници српског народа?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја таквих спознаја немам

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У исто то време, значи пре свих ових догађања, пре октобра месеца и свега овога што се касније догодило, да ли Вам је познато, да ли су неки од Срба који су живели, мештана Срба који су живели у Ловасу, пре тога већ били напустили Ловас, било појединачно, било са породицама?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, спознаја неких о томе имам, али нико није трајно напустио место. Људи су одлазили и приметило се да људи нема, али су се они враћали у то место. Нико трајно није напустио нити отишао. А саме те дане пред напад на место и остало, ја месец дана нисам био тамо, био сам одсутан, јер сам водио децу, на неки начин, из Вуковара и остало, на летовање на море. Не своју, него комплетно децу

из места и из околних места, тако да за тих петнаестак дана, не могу рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити, када сте пре ових догађања, колико времена уназад, видели у Ловасу оптужене Деветака, Девчића, Радојчића, Воркапића, Зораје, Тепавце и Рудиће и ове остале које сте набројали? Да ли су пре Вашег одласка тих месец дана на море када сте водили децу, да ли сте их, да ли су били фактички у Ловасу, да ли су ту стално пребивали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Они су били стално у Ловасу, сем Љубана Деветака којег нисам виђао у Ловасу, њих сам сретао у Вуковару и тако, пословно, они су били стално у селу, радили су, нормално живели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам Вас за време непосредно пре ових догађања, значи месец, два, три уназад?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Непосредно пре самих тих догађања, да кажем, тих десет дана, у месту њих никога није било, јер се видело да ће се нешто десити, осећало се. Када смо ишли на преговоре са ЈНА; нико није био са њихове стране ту, да заједно са нама иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви били у тој групи људи који су ишли на преговоре са ЈНА?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, како су окончани ти преговори, да ли Вам је неко рекао и ако нису успели, из којих разлога нису ти преговори успели?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, било је, рекао ми је Адам Рендулић када се вратио, смо контактирали и рекао је да је договор постигнут на тај начин да се скупи све оружје што има, од ловачког и осталог, ко шта има, да скупи и да се преда на једно место, да ће војска доћи то преузети и да ником ништа неће десити. То су људи поједини направили, но, међутим, у том тренутку су поједини људи напустили место, хрватске националности, тако да је јако мало оружја било које се скупило за предати, али се скупило и предало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту било више преговора, у више наврата или један?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Били су преговори у три наврата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте у једном тренутку када сте били ту у станици милиције, да су саслушавани та Викица и Снежана, ако сам добро запамтио.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, ко их је саслушавао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То не знам, јер оне су одведене унутра, а ко их је саслушавао, ја унутра у те просторије нисам улазио, тако да не знам ко их је саслушавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, колико је тих просторија било у тој станици полиције и ко је све ту од, пошто већ говоримо да је полиција, ко је био од, дакле у тој станици полиције, колико је, у тој кући, заправо, силом прилика претворена у полицијску станицу, колико је ту било просторија које је тадашња полиција користила?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја знам да је у подруму целе куће била спаваона, тамо сам био, тамо је био мали агрегат, тамо сам ишао, да је у овом ходнику на самом улазу била чекаоница и иза тога су седели, седела је полиција. Шта је даље било, не знам, јер мени није било допуштено да ја шетам по згради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, од домаћих мештана, изузев оптуженог Девчића, да ли је још неко био у тој, у саставу те полиције?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Били јесу, само се сада не могу сетити, био је Тепавац, сада како се зове, не могу се сетити, млад дечко, био је не знам, не могу се сетити имена, стварно је пуно времена прошло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли евентуално знате у саставу те полиције, да ли је био неко од ових, како Ви кажете, са стране, који нису били домаћи мештани?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је их са стране, колико не знам. Покушавам се сетити имена, али немогуће је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте знали и познавали Милорада Воркапића?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то време, тих, значи говоримо о том критичном времену, шта је он радио, у ком својству је он био у Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У ком периоду, ако ми можете рећи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од 10.-ог па наредних двадесетак, десет, двадесет дана?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Коју функцију је обављао и што је обављао, не знам, али је био у униформи и по селу ходао. Шта је радио, не знам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви њега виђали ту у згради полиције, тог Милорада Воркапића?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Виђао сам на улици, ја сам у полицији, у тој згради био два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам га, виђао сам га на улици, све ја даље нисам одлазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То послеподне када сте се одазвали позиву мештани и дошли испод тог дворишног круга задруге, на улазу то док сте Ви били колико сте могли видети, да ли су људи претресани, мислим на мештане?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесу, стајали су четири човека и све су претресали, рукама пипали. Тако су и мене нашли и испитивали. Сви су претресани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од мештана био међу тим људима који су вршили тај претрес?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, на самом том улазу није нико био ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је при том претресању евентуално било неког малтретирања грађана који улазе тамо, физичког малтретирања мислим?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: На самом уласку у ову зграду, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви ушли ту у тај круг међу првима или последњима или у неком тренутку, колико је било испред Вас људи када сте Ви већ дошли на ред?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, ја сам ушао унутра међу задњима, међу задњима и био сам одмах у првом реду овде до кухиње

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте да је у том, међу овима које је оптужени Деветак издвојио, и име Јосип Туркаљ. Да ли је он имао некакав надимак?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: «Јоја»:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, да ли се он и на који начин поново обрео међу.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То није та особа која је настрадала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи постоји особа са истим именом и презименом?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Две особе са истим именом и презименом. Да ли сте од тог првог дана, од напада, па тих наредних десетак дана, без обзира што Вам је, како сте рекли, било ограничено кретање и могућа сазнања, да ли сте чули, да ли имате посебна или непосредна сазнања да се у селу дешавају многе, благо речено, непријатне ствари, да се људи доводе, одводе, саслушавају, муче, па чак и убијају?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Сазнања су свакако постојала, јер се између, цело време кружиле приче да су водили овог на испитивање, да су водили овог, да у бити сви редом иду на испитивање, чињеница. И то смо између, сваки дан смо сви очекивали када ће ко, ко је следећи сутрадан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити имена неких од тих за које сте чули да су били на саслушању, на испитивању од Ваших мештана?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, напоменуо сам, Мато Мађаревић, овај, Ђука Радочај, покојни, Ђука Филић, Манојла Филић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже тог 10.-ог док је он био у подруму, да је након сат, два код мог суседа окупило се двадесетак особа, једни су били у униформи, а неки у цивилу. Да ли је, који је тај сусед рекао њему, како се зове, где су се окупили ови људи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Сусед је Пејак Томо.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пејак Томо? Каже да је два месеца стално спавао са још двојицом у месном уреду. Која су то још двојица?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Та двојица су Адам Лукетић, звани «Брицо» и Јосип Лукетић, такође

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже да су му његову жену и децу држали под нишаном неки људи, док су неки претресали двориште, па ако је имао оружја. Ко је то рекао, можда је рекао, а није рекао сигурно ово, који су их држали под нишаном?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекао сам.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који људи, јел?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да, да.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сте рекли, ко је рекао «пуцај ако»; јесте и то име, «ако нађемо оружје, пуцај».

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је била непозната особа, странац у месту, у униформи. Ја не знам како се зове.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да су Филић и Лукетић доведени, да их је неко испитивао, рекли сте на питање тужиоца, да не знате ко их је испитивао, а интересује ме, колико је било тих људи и да су ови касније нађени мртви, колико је било људи, Лукетић, Филић, да ли је још неко био, да ли су били?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекао сам да су седели.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А колико људи је било укупно?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је четворо.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Лукетић са његовом женом је доведен, а тамо су седели Викица Филић и Кризманић.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су сви убијени?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је пронађен убијен, тако сте рекли?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Лукетић са својом женом.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте када је дошао Црвени крст и да је неки Божић питао, показао где се налази затвор, а да му је неко рекао да ће, да му је неко претио да када оду ови, да ће му се нешто десити и да је он био. Ко је то претио?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је исто непозната особа са стране.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли знате, рекли сте да су многи вођени, извођени из затвора и да нису се вратили и да су касније пронађени мртви. Да ли знате, ко их је водио?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Те све људе су водили такође људи ти који су дошли са стране у место, који нису домаћи људи.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било војних, независно од ових мештана, рекли сте, поменули сте који су мештани ту били, да су неки носили униформу, неки нису, то сте све причали, а да ли је било војника и полицајаца који нису мештани, који су ту били у униформи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У тим догађањима, војска.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, тих месец дана?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ту није било војске редовне.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није било?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Све су добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када смо већ код овог извођења ових људи, реците ми, да ли сте Ви то видели или сте чули то, кажете, из тог затвора су извођени људи, па се нису више враћали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Видели смо, ми смо стајали на улици, видели смо, нас више је видело, где су људе изведу из затвора, стрпају у ауто и њих двојица седе са наоружањем на ауту, на хауби, један вози и одоше и враћају се након пет минута сами, без затвореника.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуд знате да нису били, да није било редовне војске, него само добровољци?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У то време није било редовне војске

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуда Ви то знате? Како разликујете редовну војску од добровољаца, да ли су имали различите униформе, да ли су били, како?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, разликују по том, када је редовна војска, односно резервисти онда су они имали нормалне униформе ЈНА, резервисте.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су они дошли?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Точног датума.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли у односу на ово минско поље?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Након, у то време, када се дешавало минско поље, дан после или тај дан, не знам.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дошла је ова војска?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Касније.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Председнику већа, Ви сте рекли да сте носили те беле траке, да је неко рекао, Радојчић да носите, али председник већа Вас је питала, овај, шта Вам је рекао, због чега да носите, а Ви сте рекли, ја сам то тачно записао «када сам погледао, било ми је јасно зашто носимо те беле траке»: А нисте рекли шта Вам је било јасно, због чега?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, јасно је било када се окренете и погледате људе који шетају улицом, који има траку белу а ко нема. Јасно је да су сви Хрвати носили белу траку, а Срби нису.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, ко је.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: И куће исто тако.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, то сте рекли. А да ли знате, ко је био директор задруге пре 10. октобра?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Директор задруге је био Адам Рендулић.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате, колико је било затвора у Ловасу у то време, октобар, новембар где су људи затварани?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Затвора, ја знам за један у месном уреду.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Спомињали сте овде Мата Мађаревића, Ђуку Радочај, Јосип, Сомборац. Да ли је неко преживео?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нису, Ђука Радочај је умро.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је неко, ако их можда мање има, да ли је неко настрадао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ови су други преживели су, али су трајни инвалиди.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта је било са оним старијим човеком Матићем, да ли је он преживео, што су га везали нешто па га водили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тај човек је касније умро.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Преживео?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, не, није, умро је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, у овом догађају, је преживео ова дешавања?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Преживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умро природном смрћу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буде јасно.

АДВ,. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А када је тај био напад, што сте видели у подруму, 10. октобра, да ли је било погинулих?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То ја не знам, јер ја се нисам кретао по селу.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А откуд знате да је било?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Зато што сам видео да је трактор прошао, на трактору су биле неке особе које ја не знам.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да су ови људи из задруге ишли према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када смо овде код овог напада и то. Да ли сте Ви видели можда резултате гранатирања?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је оштећено у месту Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, видео сам када сам пролазио према центру горе, пар кућа које су погођене, које су гореле, изгореле, код мене је чак испред куће једна граната није експлодирала, забила се у орах. Отрага је једна пала у свињац, исто није експлодирала, него је остала.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да ови Хрвати из задруге који су вођени тамо на ту ливаду да нису знали, нису ни веровали да ту може да буде минско поље и каже, «рекли су им да се ухвате за руке»: А ко им је то, откуд Ви знате да су им то рекли?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја сам рекао да сам то чуо од човека са којим сам разговарао који је преживео.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То сте рекли за ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је да је од Петра.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да машу ногама лево, десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је од Петра Вулете, ја сам га питала од кога је он то сазнао, од Петра Вулете.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово за руке баш, него да машу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам могао рећи да сам видео, када нисам био тамо.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знам да нисте видели, ја нисам то ни питао.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Чуо сам.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А ово за увођење ове радне обавезе, ко је то и на који начин наредио да се уводи радна обавеза, како се то знало? Рекли сте да није плаћено, да су били наоружани људи.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекао сам и иза тога стојим, да је организиран састанак у месном уреду, где је Љубан изнео што и како и тако даље.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ће се радити?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је, да ће се радити, да људи имају радну обавезу, да се изволе ујутру јавити у задругу и тако даље.

АДВ., ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је увече пред мрак или када је пао мрак, тог 17.-ог увече, да је Љубан Деветак издвојио Вас и још десет, петнаест људи. А да ли Ви нешто знате о издвајању неких људи следећег дана ујутру, 18.-ог?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Та сазнања немам.

НАТАША КАНДИЋ: А међу овим издвојеним су, да ли су међу издвојеним већина оних који су имали неке послове као Ви, радну обавезу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, то је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, који је Ваш статус био, да ли је то била радна обавеза али ко је, шта сте Ви мислили, у ком сте Ви статусу, да ли сте Ви затвореник?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Себе сам сматрао затвореником, чим се нисам могао слободно кретати својој кући.

НАТАША КАНДИЋ: Данас сте нам рекли да је, да мислите да је Жељко Крњајић дошао по Мату Сабљака, да је то било 1993. године, а у истрази кажете да сте од своје супруге сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је 1992. године.

НАТАША КАНДИЋ: 1992., 1992., али у истрази сте рекли да је то било после минског поља негде у дванаестом месецу 1991. године. Па да ли можете да се сетите тачно, када чујете Ви за то, да Вам је братић, рођак одведен и тако даље?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тачног датума се не могу сетити, нити могу потврдити, али знам да је одведен и да сам ишао снају питати где је, зашто не долази радити. И она ми је рекла да је Крњајић Жељко дошао по њега и да га је одвео и да је рекао да ће се брзо вратити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али не тачан датум, да ли је то било до краја 1991. године?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, не могу се сетити.

НАТАША КАНДИЋ: Не можете да се сетите? Помињали сте да сте виђали ове који су одлазили на брање кукуруза, грожђа и тако даље. Да ли је међу тим људима који су ишли, да ли је било Срба?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, није било.

НАТАША КАНДИЋ: Није?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је само њих који су пазили на њих, то знам из разлога пошто је и моја супруга која је радила у школи, ишла је касније брати кукурузе. Около су само пазили на њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то пазили, причала супруга, како је то, ко је то пазио на њих?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Около су стајали наоружани војници, људи, да не побегну.

НАТАША КАНДИЋ: Такође сте нам поменули око гледања те касете са оснивања ХДЗ-а. Сада је мени остало нејасно, да ли је Вас Девчић позивао унутра, кога има још ту, ко гледа ту видеокасету?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Гледају две особе још, али ја имена не знам. Ја да видим слике или тадашње нешто, можда бих се сетио, али имена не знам, нити сам памтио, нити су ме интересирала њихова имена.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да искључујете да том приликом када је Вас Девчић питао да ту Љубан Деветак није био?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није био ту Љубан Деветак, били су њих двојица. Само су ме позвали унутра и питали «шта ти радиш ту», и окрени се и иди ванка. И за мном је изашао тај један непознат човек, добровољац очигледно и рекао је «ништа се ти не бој, електричару, неће теби бити ништа».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте у истрази причали о томе, помињали сте да је био сам Девчић. Сада кажете, било је још неких?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Он је изашао ван, па ме питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у време гледања те ХДЗ касете?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја сам унутра био две минуте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам кажете, да ли је било некада прилике, некада да са Миланом Радојчићем разговарате о томе шта се догађа у селу? Ви сте чули да су неки убијени, да ли сте некада му нешто у вези са тим рекли?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Прилике разговарати сам имао касније, то сам рекао, и ја сам му, не само њему, него више њих, питао, зашто и због чега су дозволили да се то деси.

НАТАША КАНДИЋ: Кога сте све питали, осим Радојчића, да ли сте питали Девчића, да ли сте?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ту је Радојчић био, ту је Девчић, ту су ови људи.

НАТАША КАНДИЋ: Деветак?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја са Деветаком нисам о томе разговарао, био је Жељко Јапунца, не знам, сви људи који су домаћи, који су у томе свему учествовали. Питао сам их, зашто су Тепавце, рецимо, Воркапиће, то су људи са којима смо ми одрасли и питао сам због чега и зашто сте дозволили да настрадају људи који су вама били и пријатељи и колеге и кумови венчани и све.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су Вам одговорили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекли су, ми смо ту немоћни.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате баш да је, да сте о томе разговарали са Девчићем и да?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Конкретно са Девчићем не баш толико, највише сам са Радојчићем о томе разговарао, јер сам са њим највише сурађивао и највише био у контакту.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете мало прецизније да нам кажете, шта је Милан Радојчић тачно рекао када сте га Ви питали, нешто у том смислу, шта је он, заменик Деветака или заменик директора задруге или заменик неки други, да ли можете да се?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, он ми је рекао да је он заменик Љубана Деветака.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је био Љубан Деветак?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Директор задруге, а друго што је био, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Знам да је био директор задруге, тако су га представили.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да се сетите, да ли сте Ви виђали у том периоду до тог пуштања струје, 30., 31. децембра, да ли сте Ви виђали у селу Жељка Крњајића?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: У ком периоду?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Жељко Крњајић је цело време био ту.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја предлажем паузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се уморили?

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесам, не знам, можда је и сведок, сведок, видим да је мало, ми смо тих генерација, тужилац би требао да тражи раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете паузу господине Кувеждићу? Молим? Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се ПРЕКИДА у 11 часова и 30 минута и биће настављен у 11 часова и 45 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се НАСТАВЉА у 12 часова и 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, уведите сведока. Изволите.

Адв.ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да добацујете, изволите даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ја бих имао пар питања. Прво питање се односи, првих пар питања се односи на период пре 10.10., дакле пре напада на село. У данашњем исказу сте рекли да је ситуација у Ловасу била јако добра и говорили сте о томе да је у време док сте Ви били у месном уреду, подмлађен месни уред и да су укључени људи без обзира на њихову националност. У свом исказу у истрази сте рекли исто то, али сте рекли да је то било до тренутка стварања ХДЗ, када сте били макнути у страну и препустили власт другоме. Да ли можете мало да нам појасните, шта се десило, ако се нешто десило када је ХДЗ дошао на власт?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, немам ја ту пуно шта додати. Ја пошто нисам био члан ХДЗ-а, нити сам се активирао у рад и остало, ја сам једноставно се повукао са места, из месне заједнице.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, а реците ми, да ли имате сазнања да је дошло до неке промене у односу према Србима након тога или је ситуација остала иста?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам, нисам више био активан у раду.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: У реду. Друго питање би се односило на, такође на период пре 10.10., Ви сте рекли да сте били са децом из Ловаса на летовању. У ком периоду сте били на летовању, да ли можете да се сетите?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, то је било ја мислим негде у IX месецу, када су почеле већ тако неке несугласице и остало, онда смо се једноставно макнули и поново се вратили назад.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, али десетак дана пре, отпочетка октобра сте били у Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је пре тих догађаја 10.10. било неког гранатирања Ловаса?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је пре 10.10. евентуално погођена црква?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Црква је била ракетирана пре напада на само место 10.10.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је то 10.10. било или је то било неколико дана пре тога?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је раније, колико дана не знам тачно, али била је ракетирана авионима.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је само црква погођена или су погођени још неки објекти у селу, да ли можете да се сетите?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Црква, колико ја знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Да ли су пре тог 10.10. постојали неки контролни пунктови у селу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли су на њима тражене неке пропуснице или је то било, мислим?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нису тражене пропуснице, колико ја знам, него је чисто било ради неке сигурности свих мештана да не би дошло до изгреда неких, ненамерних случајева и тако даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли Вам је евентуално познато, да ли су пре 10.10. на неки начин обележаване куће не Хрвата, односно куће Срба у Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нису.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Нису? То са сигурношћу знате?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Сигурно.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Е сада, то би била питања пре овог догађаја. Рекли сте након 10.10. рекли сте да је одржан састанак у месту и да су на том састанку се појавили Љубан Деветак који је рекао да ће он бити директор задруге. Да ли је на том састанку присуствовао и Милан Радојчић, да ли сте Ви присуствовали на том састанку?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је на састанку присуствовао и Милан Радојчић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам сигуран, али мислим да јесте, али не могу сто-посто тврдити.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Када сте давали, када сте одговарали на питање већа и на питање тужиоца о улози коју је имао Милан Радојчић, у једном наврату сте рекли да је био, да Вам је он рекао да је био заменик директора задруге задужен за набавку, у другом наврату сте рекли да је био заменик Љубана Деветака, а у исказу који сте давали у истрази сте рекли да је он у задрузи задужен за вођење послова тих

оперативних. Да ли можете тачно да се сетите, шта Вам је Милан Радојчић рекао, ако Вам је нешто рекао или сте Ви то закључили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја тврдим одговорно да је он рекао да је он заменик Љубана Деветака у задрузи, а коју функцију тачно и које послове, то не могу потврдити.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И последње питање би било, да ли сте видели да је Милан Радојчић наредио неко малтретирање или ликвидацију?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Кувеждићу, данас сте рекли да је Жељко Крњајић био све време ових догађања у Ловасу. Па Вас питам, да ли је Вама познато да је Жељко Крњајић рањен другог дана по уласку у Ловас и да је се после тога налазио на лечењу на ВМА у Београду и да се, практично, више није враћао у Ловас?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам сада то, није ми познато.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. У вези са нестанком Вашег брата Мате Сабљака, рекли сте данас да се то дешавало 1992. године. Па Вас питам, да ли можете да ближе одредите, у којем периоду или у којем месецу те године се то дешавало?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не могу, не могу тврдити тај датум.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. Да ли сте можда чули за паљење куће Ловрић Рајка, салаша Добривоје, циглане, и куће Милорада Новаковића пре наравно ових дешавања?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, нисам чуо за то.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Да ли знате, који је Србин пре рата руководио задругом, месном заједницом, школом, поштом, Ловачким друштвом и Спортским друштвом?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У школи је био директор Клисурић Саво, цело време. У задрузи између осталих, Нешић Саво је био руководилац производње или неке кооперације, пољопривреде или тако нешто. У месном уреду, па радили су људи, а тачно ко, не знам.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Не знате тачно који по имену и презимену ко је био, кажем, ко је водио све ове установе у Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Шта сте рекли, ко је водио?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, да.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је водио у месној заједници, није било посебно задуженог човека који то ради, сви су били волонтери, према томе, то је била један скуп људи свих националности, који су радили. Председник је био Јакша Пољак, добро он није Србин, али са њим су радили заједно су били сада.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, то је све? Моје следеће питање је, ако наравно можете да одговорите на исто, да ли су Срби пре ових дешавања имали своју цркву у Ловасу и је ли то та црква о којој сте малопре говорили на питање колеге Олујића која је погођена неком гранатом?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Гранатом је погођена католичка црква, а Срби нису никада имали цркву, нити је ишта било спомена.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: И задње питање, да ли сте Ви можда упознати да је село Ловас било војно организовано пре ових догађања, јер Ви сте нешто о томе говорили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да ли ми можете поновити питање, нисам разумео?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па, да ли сте можда упознати да је село Ловас било војно организовано пре догађања о којима је овде реч?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Војно организовано да је било, то не знам, нисам упознат, али знам само да су биле рекао сам ово, цивилне страже.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Господине Кувеждићу, поменули сте данас овде када сте давали исказ, да је постојала нека стража испред затвора, јединог затвора овог који је био у подруму Месне заједнице. Такође сте поменули да је постојала и ограда од жице. Да ли сте видели, ко је поставио ограду од жице?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Поставили су, нисам видео, али ми је рекао Жељко Сомборац да су они сами постављали.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Они, ко?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Жељко Сомборац који је исто био затвореник, значи он и затвореници.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ко је да кажем, наредио то, не знате?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми, поменули сте и да су били људи у униформама који су чували затвор. Да ли је то била војска оно што сте малопре поменули као регуларне војне јединице или неке друге?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није била то регуларна војска, то је.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то било у периоду пре минског поља, о том периоду причамо или након тога или уопште, значи, све време?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је било после минског поља.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А пре минског поља?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам за то.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте да су у задрузи тог 18.10. када су Вас довели, биле поређане клупе и да су била опет наоружана нека под пуном војном опремом. Ко су та лица, војска регуларна или?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није била регуларна војска, него.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте упознали Ви некога од регуларне војске, осим овог Ковача којег сте помињали за потврду?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Упознао сам резервисте који су били из, не знам, из дела Бачке.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми само, који период причате, отприлике?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То је било већ.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Мислим на тај октобар.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, не, не, то није било 1991., то је било.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте упознали у октобру 1991. године неког од војних лица?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ништа више, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, ко има питања. Да ли има неко од оптужених питања? Изволите, адвокат Гордана Живановић.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја бих молила господина Кувездића да нам каже, да ли је у периоду непосредно пред почетак ових збивања у Ловасу 10. октобра, значи па надаље, од 10. октобра, у селу видео тенкове?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Пре 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пре 10.-ог, него од 10.-ог па надаље?

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 10. октобра па надаље?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам, били су, након пада Ловаса, односно како да назовемо, тенкови су били у месту.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли господин зна, коме су ти тенкови припадали, ко их је довезао ту у село?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ко их је довезао, војска, регуларна.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то регуларна војска, да рекли сте регуларна војска. Да ли су ти припадници војске били у селу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Били су једно време.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да определите које?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не могу то.

Аев. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. У сваком случају након ослобођења Ловаса су били, да ли је тако? Данас сте на питање госпође председавајуће везано за неке нескладе између онога што сте рекли у

истрази и онога што сте саопштили данас пред већем, рекли да остајете у потпуности код онога што сте рекли у својој изјави датој код истражног судије. Да ли је то тачно?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Код тога остајете, хвала. Да ли можете да ми кажете, шта је Ваша супруга пре почетка ових жалосних догађаја у Ловасу, радила?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Била је учитељ у школи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Учитељ у школи? То је наставила и после после, у току ових догађања?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Наставила је после тога док нису насељени људи из Западне Славоније.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми, када је почела да ради тај посао, да ли знате, да ли се сећате

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Почела је, не знам точно датум, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у октобру 1991. године то радила, тај посао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У октобру није радила школа, касније је школа почела радити. Касније је почела радити, радила је један део 1992. године, након тога је почело насељавање људи из Западне Славоније, када су адекватни људи дошли, њу су сменили из школе.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: 1991., у сваком случају значи није радила у школи, ни у новембру, ни у децембру? Не, добро, хвала. Ја бих молила само да нам сведок каже, да ли се сећа, колико је 10. октобра 1991. године у месту Ловас било Срба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли зна?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Хоћете поновити, докле, у које време?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: 10. октобар, значи све везујем искључиво за овај период када су почели ови драматични догађаји везани за Вас и оно што сте данас почели да сведочите, значи прво јутро, Ваш подрум, кућа, гранатирање и тако даље, значи да ли се сећате у том периоду?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је око стотињак људи све скупа.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Све скупа? Да ли је у том моменту када је почело то дешавање у Ловасу, тих Срба било у селу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није? Будите љубазни па ми само још одговорите, данас сте изјавили овако, да Вам је неко наложио да ставите неку белу крпу око руке, ја сам записала Ваше речи, а Ви ме коригујте ако нисам добро записала – «рекао да морам да носим, да би се знало ко

је од нас домаћи». Па, будите љубазни, реците ми, шта је то значило – домаћи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Под тим сам мислио домаћи, значи људи који су остали у селу а нису српске националности.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли је било Срба у селу у то време, 10. октобра?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте, било је домаћих старијих људи који нису отишли.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Старијих људи, претпостављам и жена?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је, и жена и људи старијих.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, сада ћу да Вас вратим само на једно питање које сте имали од госпође Кандић, па ћу Вас питати, у време када су људи одлазили на вршење тих радова по селу, у смислу кукуруза, пољопривреде, воћа и тако даље, грожђа, да ли је било Срба у селу да раде те радове?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је да ради, али они нису ишли радити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Који су то Срби били, будите љубазни кажите нам, ови стари људи који су остали, како сте рекли сада?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не само старији, сви су имали своје обитељи, од обитељи Воркапића, сви су били, значи, било је од најстаријих до најмлађих, били су Тепавци сви тамо, од најстаријих до најмлађих, били су Радојчићи сви, значи све обитељи су биле онда комплетне у месту и било је људи који су могли исто ићи радити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, то значи говорите о обитељима људи против којих се овде данас води поступак?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не говорим о њиховим обитељима, који су били код куће.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Шире, шире?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Шире, могли, који су седели код куће и који су исто могли ићи радити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. И само бих Вас замолила још, судија Ви процените, господин, сведок је данас сведочио на околност, на постављено питање како се осећао оно у време боравка у Ловасу док се дешавало све то, објаснио је да се осећао као затвореник и дао је неки свој субјективни однос према том питању. Ја бих га молила да нам каже, да ли се само због тога што није могао да иде кући, осећао као затвореник, да ли је јео, да ли је пио, да ли је имао нормалне животне услове друге природе, просто да ми то појасни ако може, а Ви оцените?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците господине Кувеждићу, то када сте рекли као затвореник.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Који је то субјективни још осећај, хвала, немам више питања.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То сам се осећао из тог разлога, рекао сам, што нисам могао кући ићи, што сам посебно био обележен као такав, што се нисам слободно сам могао кретати и нисам смео комуницирати са људима. И када сам хтео отићи из места, није ми дозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље, има ли питања?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ако ми дозволите да се надовежем на ово што је сада задње рекао господин. А када је добио информације и у каквим врстама разговора везаним за сва догађања у Ловасу које је препричавао да је добио информације, конкретно, поменуо је Петра Вулету, када је разговарао са њим, како је комуницирао са њим, на који начин? Не сећам се свих имена које је помињао господин, ако није могао комуницирати са људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте за ова дешавања сазнали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: За господина Вулету рекао сам да је то касније дошло из сазнања, а о самим дешавањима у Ловасу, сам добио, рекао сам, сазнање од Жељка Јапунце који је сваки дан са мном радио и од људи као Рајко Ловрић, овај и остали који су ме чували, а били су домаћи мештани и били су наоружани, питао сам што се дешава. И они су ми дали информације.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, молим?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли могу ја сада, мада сам прескочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Само једно питање. Извините, господине, добар дан, Бранко Лукић, адвокат. Жељко Јапунца, шта је по националности?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Србин.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли су и њега чували људи који су чували и Вас док сте обављали послове, кажете да сте сваки дан радили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Он је са нама био, сада, да ли је он био чуван или је, они су били очигледно ради нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај Жељко Јапунца наоружан?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Он је са нама био, сада, да ли је он био чуван или је, они су били очигледно ради нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тај Жељко Јапунца наоружан?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Деветак. Укључите микрофон, није укључен.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јосипе, здраво, не морам се представљати, јел тако, не? Види, ја нећу имати пуно питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало га повуците према себи, господине Деветак, да се чујете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, ја мислим да, председнице, ја мислим да нема потребе да понављам питања која сам у у истрази питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, оно нешто што је за Вас битно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, да идемо кући. Спомињао си данас; Јосипе, у вези овај опоравка силоса, да ли је тако? То си ти тамо радио око струје и тако даље, да ли је тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А фирма која је опорављала силос то крпљење и то, то је била фирма из Вуковара, да ли је тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сарађивао си са тим људима, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си приметио да је највише био избушен од пушчаног зрна?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И да је око тога опоравка било највише проблема, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: После си радио и на изради трафо станица у Рибњаку, да ли је тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па си радио на спровођењу струје од економије до мотела горе на цести, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ово само због ових злонамерних тврдњи којекаквих да се новац крао и трошио безвезе у задрузи. Види, Јосипе, споменуо си вожење дрва из шуме, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш да су сви становници села, односно свака кућа у селу добила дрва тада?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесу, добили су.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако и твоја породица, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала. Када си говорио о 10.10. заборавио си, то те зло задесило у кући, јел тако, са породицом, мајка ту поред је имала кућу и рекао си да нико није био, осим твоје породице у твојој кући, јел тако, ни овај Звонко Пејак, комшија?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, није био ни Ђуро Филић?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи и данас си спомињао овога Вулета Петра, ни он није био код тебе у кући?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Они су касније били дошли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, ово те посебно питам, посебно питање за Вулета Петра, да ли је боравио 10.10.?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Он је био, он се исто затекао са нама тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чекај, ти си отишао 10.-ог да се јавиш, кажеш у задругу, Радојчићу, да ли је он остао са твојом породицом?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, отишао је у својој кући.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јер он тврди да је био два дана и скривао се код тебе у кући. Е сада, Јосипе, нећу да приговарам овај у вези оног вађења тамо вас из онога, тог 17.-ог, него хоћу да те питам, нисте ли ви то вече после заједно са овим људима који су возили дрва тог дана, примера ради, Филић Ивица и Сомборац Владо и то, прешли у кућу код овога Мирка овога Милића?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, ја нисам био код Мирка Милића у кући, ја сам тамо где је агрегат био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да ли си знао да су тамо људи исто?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знао си да су тог дана ти људи возили дрва и да су закаснили, због тога нису завршили горе по огласу, јел то? Добро, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То не знам, ја знам за ове који смо изашли, речено је њима да иду преко код Милића у кућу, а ми да идемо тамо где су били ови у раду.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види, рекао си за Богад Ивицу, да ли је тако, овај, презиме Богад, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти знаш да је он са мном завршио осмогодишњу школу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Слажем се ја, радио је пре рата, водио, пре тог 10.-ог водио пошту, био поштар у селу и завршио гимназију, јел тако, није имао занатску школу, електричар није био, па је он ипак са тобом и са овим Жељком једно време радио док пошта није успостављена у Ловасу, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Шта мислиш, због чега је он радио, да ли је био неопходан или је било настојање свима коме се може да се помогне? Ево, знам да си објективан, па да.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, ја мислим да је ту било настојања да се помогне да ипак ето из куће раде негде нешто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, да ли ти је познато да је Римар био шеф производње у задрузи од 10.-ог надаље, а да пре тих догађаја није радио у задрузи, инжењер Мирослав Римар, чуо сам да је умро, покојни?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, да је радила Љубица Балић која није радила пре рата у задрузи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, не знам, још многи други, да не набрајам.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Добро, они нису ни живели у Ловасу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Они нису ни живели, они су у Вуковару живели.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А чим су се извукли из Вуковара, да ли ти је познато да је на пројекту тамо око те трафостанице на рибњаку пројекат читав водио овај Бранко Божић, син од Славка Божића, некада је био директор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком то периоду Ви сада њега питате, када је то тај радио?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нам није у оптужници, сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Видите, госпођо председнице, овај, његов отац знате из изјаве тамо што је дао, у оној школи у Ловасу, односно дечијем вртићу, и мени је битно да овај његов син управо, како се извукао из Вуковара, ја то стварно не знам и да не бих имао проблема ја сам настојао да га повучем у задругу да ради човек, а онај прича то што прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ограничите се на овај период, значи октобар, новембар 1991. године.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам више питања, хвала пуно, хвала сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ли још даље, од оптужених, ко има питање? Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан, здраво Јосипе, овако, Јосипе имам пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се представите, у микрофон пре него што почнете, да бисмо знали, односно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Оптужени Девчић Милан. Јосипе, овако, имам пар питања за тебе. Реци ми, да ли си икада давао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тише мало, молим вас.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Стражу у селу Ловас на пунктовима?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А где, на ком делу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: На делу према Шиду код гробља.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Код гробља? Реци ми, да ли је икада било рањавања на тим вашим пунктовима, да ли је неко некога ранио из оружја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све када причамо, реците за који период, просто?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је период значи пре сукоба, значи пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да буде јасно на шта се односи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Тај период се односи рецимо, у VI месецу, почетак VII месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1991.?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А Ви сте почели давати стражу далеко раније, значи у IV месецу, јел тако, Јосипе? Кризни штаб основан 10.04.1991. године.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Рекао сам да нисам учествовао у оснивању Кризног штаба, нити сам тамо био. Када су ме позвали да идем, ишао сам, држао стражу, нисам носио наоружање, нити сам га имао, тамо је стајао, углавном смо седели, а то може потврдити Ђуро Продановић који је икс пута крај мене пролазио и долазио код нас и питао како сте, шта радите и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, ти ниси имао наоружање, да ли су остали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је наоружања, али га нико га није носио.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли су остали носили можда и какво?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Било је наоружање које је стално стајало на пункту, а то је било две пушке ловачке и можда пиштољ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Никакво аутоматско оружје није било?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тамо код мене није било, а даље не знам, мислим да није ни тамо, јер није ни било наоружања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, није ти познато рањавање Кесер Мирка, овај, Кесер Миленка, син од Миће Кесера из Дола, а ранио га је Радмиловић Иван?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ти није познато?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Реци ми, да ли ти је познато, значи овај период у овом делу, значи, у X месецу, да су пронађени ножеви од, око шездесет пушака аутоматских, код Микић Анте у дворишту, блок цигле, блок био овај наслаган пар хиљада блока у дворишту и ту је нађено приликом одвожења тог блока, ту су нађени ти ножеви, значи нови ножеви, од око шездесет пушака?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није ми познато, јер нисам био укључен, не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли ти је познато, Јосипе, да сам ја завршио средњу школу унутрашњих послова у Загребу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То ти је познато?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А да ли ти је познато овај, да сам радио у Вуковару пред почетак рата?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, да ли си ти на основу тога закључио да сам ја командир полиције Вуковар, у Ловасу, извини?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам на основу тога.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Рекао ти је Јапунцић Жељко?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Питали смо, ко је командир полиције, рекли су ти.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми да ли је Јапунца Жељко радио у полицији?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, на основу чега си онда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте да је човек рекао да је чуо од њега, Јапунце.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми, молим те, да ли ти је познато, овај, за Воркапић Милорада коју функцију је он обављао?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Извињавам се. Да ли ти је познато, када је погинуо Воркапић Милорад?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Датум не знам, али знам да је погинуо када се нешто ишло на економију, шта се ишло горе радити, шта сте ишли, нешто претраживати, не знам, али сам чуо да је горе се ишло нешто обилазити, тражити и да је он погинуо од мине, а како, шта, то не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Ово када си рекао везано за ову касету, да сам те ја позвао и да смо ту разговарали о томе, да ли се ти сећаш, да ли је у то време било струје у полицијској станици и да ли можеш одредити време када је то било, да ли пре 18.-ог, после 18.-ог?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам, датуме не могу одредити, јер не сећам се, али агрегат је радио доле.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, али агрегат не знамо када је, који датум је довежен у Ловас, јер тај агрегат није био у Ловасу, него је довежен у Ловас.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, онај мали, мали је био у полицији, а велики.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не, то си ти мало побркао неке појмове. Реци ми, молим те, да ли се то радило о касети везано за прославу ХДЗ у Ловасу или је то била нека друга касета? Да ли је била, рецимо, касета из Богдановаца?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, била је касета о оснивању ХДЗ у Ловасу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У Ловасу? Да ли си ти био ту присутан на тој прослави?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам, ја сам донео озвучење које је било однето и предао и тако сте ме видели тамо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како си онда рекао да сам те ја запазио на тој касети негде са стране?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Па, са стране сам и био, јер сам донео овима озвучење све и стао сам са стране да видим шта се дешава и отишао кући. У том периоду малом сам био на том снимку.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли ти је познато када си овде напомињао овде везано за овај период, значи пред тај сукоб, пред рат, да су овај мештани Ловаса долазили, одлазили и тако даље, да ли ти је познато, када сам ја напустио СУП у Вуковару?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам, није ми познато.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, а реци ми, молим те, да ли се сећаш да је код Боже Девчића бачене две експлозивне направе пред тај рат, значи када сам ја напустио полицију и након пар дана, значи у периоду од 27. до рецимо 25.07.?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте, чуо јесам, али шта.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није ти то познато, ко је бацио? Ово је везано добро за ове куће, то је питао господин Вукотић, то нећу понављати. Реци ми, молим те, ти си радио у «Елику», јел тако у Вуковару?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тако је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: До када си одлазио у Вуковар, до којег датума?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Одлазио сам док се год могло.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми, молим те, да ли знаш датум, отприлике?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Отприлике месец?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: У IX месецу смо задњи пут ишли, када се Вуковар затворио и више није могло се ићи, онда нисам више ишао уопште.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, молим те, овај, да ли си приликом одласка на посао и са посла, да ли си наилазио на пунктове, на Митници, у Сотину, у Ловасу и у свим хрватским селима у то време су постојали пунктови од стране Збора народне гарде, јел тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Постојали су пунктови, али нису то биле Збор народне гарде, него су били цивили.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Цивили?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Домаћи људи у цивилу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У цивилу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знам ја сада о ком то периоду причаш, када је то после маја, 02. маја, после инцидента у Борову Селу, или причаш већ сада у овом периоду IX месеца, VIII месеца?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: После до краја стално.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нон-стоп је било тако?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја имам друга сазнања. Реци ми, овај, да ли ти је познато, шта су поручивали ови лидери, вође ХДЗ-а, рецимо, када си био присутан у Ловасу на томе скупу, рецимо од стране Главаша, Мерчепа, Благе Задре, генерала хрватске војске, затим Боже Сребровића из Вуковара и тако даље? Које су поруке биле?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није ми познато, јер нисам био на тим скуповима. Ту сам био, рекао сам већ шест пута, да сам се ту задржао пар минута и напустио сам тај.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Никада ниси био ни на једном скупу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ни на једном скупу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ни у Товарнику, ни?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, да ли ти је познато када је Збор народне гарде преузео комплетну власт у Вуковару, на челу са Мерчеп Томиславом, датум, да ли знаш, отприлике, када су преузели значи ове просторије територијалне одбране у Вуковару, комплету власт, значи са Видић Марином-«Билијем» на челу општине и са Мерчепом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате та сазнања?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Немам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немаш таквих сазнања? Зато те питам, везано за управо овај Збор народне гарде који је преузео све комплетне пунктове на целом подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек нема та сазнања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја само питам.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Није у мом домену, нити сам ја.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја само питам, ништа друго.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Проблем Вуковара, нити Вуковар.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, то је отприлике то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имају ли даље оптужени питања? Оптужени Жељко Крњацић.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Дobar дан, суде, добар дан Јосипе. Јосипе, изјавио си, 10.10., ниси рекао у колико сати, али вероватно тамо негде око подне, да си погледао кроз прозор и видео групу војника међу којима сам био и ја. Да ли ми можеш рећи, та војска, какве је имала униформе?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То сам већ рекао, да је било разних униформи, и цивили су били људи, и у маскирним униформама, и резервним униформама од овог ЈНА: Било је свакаквих, мешовитих.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А да ли је ко био у плавој, полицијској униформи?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: То се не сећам, могуће, не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ако ти ја кажем, Јосипе, да сам ја ишао својом улицом која се тада звала Иве Лоле Рибара, а твоја се тада звала чини ми се Партизанска, да ја нисам био ни у наредних шест, седам месеци у твојој улици, а не тај дан. Да ли дозвољаваш могућност да си

ме заменио са неким, јер ја сам, Јосипе, имао плаву полицијску униформу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ако мислимо у мојој улици, могуће да сам те заменио, то прихваћам. Али да си био у Ловасу, био си.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У Ловасу сам ја био, ишао сам својој.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да си тамо био, то је могуће да си био.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не, пред том твојом кућом, када смо ми седели, да ли постоји могућност да си ме заменио са неким?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Постоји.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јер тамо је био Воркапић Милан, звани «Трндо».

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Постоји, постоји.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли постоји могућност од 11.10. па до фебруара, 07. фебруара 1992. године, да се ја и ти нисмо ни видели?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Могуће.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јосипе, ја нисам тада ни био, значи ниси ме могао ни видети. И само још једно, ово не вреди да те питам што је Девчић, да ли си учесговао у копању ровова, да ли си имао оружје, да ли си био на стражи, ко је био командант, 180 вас је било у шест водова, двадесет и пет активних полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Ви сада сведочите? Да ли имате питања?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: То видим да не вреди да те питам. Само бих те питао још једно – да ли је то јутро код тебе у подруму био Петар Вулета?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесте.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Из изјаве Петра Вулете стоји – «када су четници улазили у двориште Јосипа Кувеждића, ја сам рекао мајци од Јосипа Кувеждића да баци моју и Јосипову пушку у бунар». Да ли је то тачно?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, када нисам ни имао пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој то изјави, где је рекао, када је рекао?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Пула или Шибеник пред њиховим судом, Вулета Петар, имам ту у торби уписано на дискети која страница и која, сигурно је тако рекао.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам могао бацити, када нисмо ни имали пушку. Он је ујутру дошао на кафу код мене бициклом.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јер он би изјавио, то ми је други комшија и били смо добри, он би изјавио да ме видео када и ти, значи он ме није видео, зато сам те и питао да ли постоји могућност да ме ниси ни ти видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је човек да постоји могућност.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Само толико и хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, има ли од оптужених неко питања?
Изволите.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Господине Јосипе, рекли сте да сте поправљали
силос. Сада сам то чуо, приликом испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците, Перићу, оптужени Дарко Перић.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Извињавам се, оптужени Дарко Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би се знало.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли може да се сети, када сте поправљали тај
силос, у ком је то периоду било, отприлике период, пре овог трагичног
инцидента на минском пољу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: После, после минског поља.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А од чега сте га поправљали?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Оспособљавали смо струју, вукли
каблове да се може радити.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Мало пре сте спомињали неке метке. Да ли сам ја
добро чуо да је силос био погођен?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам ја споменуо, ја? То је Деветак,
господин Деветак, па јесу били крпани.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Од метака? Да ли можете да кажете, отприлике,
ти меци, пошто ја не знам, не могу да се сетим, где је тај силос,
отприлике, са које стране су били силоси, да ли према Товарнику,
Опатовцу или овамо према Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Силоси су избушени са свих страна,
колико ја знам. И дан-данас то је видљиво.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Постоји ли могућност, пошто Ви боље то
познајете, с обзиром да су многи војници дали исказе да су у моменту
дешавања на минском пољу мислили да се пуца са силоса, постоји ли по
Вама могућност да су то меци дошли из тог правца и да су војници
пуцали у силос? Постоји ли само као могућност, пошто Ви боље
познајете положај силоса и визуелно?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Велики део оштећења је био од граната и
од експлозива.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Говоримо сада о мецима, не о гранатама.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не, не, не знам то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Молим?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам вештак, о томе ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна човек.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не треба бити вештак, рећи да ли је пуцано из
овог правца или оног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, не морате таква питања.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро, хвала. Да ли сте Ви служили војску?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Јесам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Које године?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: 1975., 1974., 1975.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У Југословенској народној армији?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекли сте да су три пута били преговори са војском, везано за предају Ловаса.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сте Ви учествовали у тим преговорима?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није, рекао је то већ.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Можете да кажете, ко је представљао Ловас у тим преговорима?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Представљао је Адам Рендулић и Тепавац стари Милан.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Председник Месне заједнице из Удружења грађана, у ком својству су они ту били?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ишао је као представник задруге, на неки начин, који је на неки начин способан преговарати, овај је ишао, Тепавац је ишао испред српске народности и ишао је господин Ловрић, покојни Антун, који је био војно лице, у мировини у Ловасу као човек исто да разговара са војском, да не дође до крвопролића.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: И ако сам добро запамтио, рекли сте да су три пута вођени ти преговори?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Мислим као да су три пута вођени.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекли сте да је војска тражила да се преда наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците Ви питање, немојте да понављате, поставите питање.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли је још нешто војска тражила да се преда, сем наоружања? Шта је онда било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви та сазнања шта је било на тим преговорима?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не знам, не знам, то сам чуо, нисам ја.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли можете да ми кажете, ако кажете да већина није стражарила са оружјем, шта је спорно било да после првих преговора Ви предате то наоружање?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Спорно је што није довољно предано наоружање.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: После првог преговора?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Да.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А после других, шта је спорно било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, нема, није човек био на преговорима.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А сведочи о неким стварима где није био, а по ономе што је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је било три пута преговора и ја га питам да ли има сазнања.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Људи су ишли на преговоре и када су се вратили, рекли су, требамо скупити наоружање, ставити ту, јавити, војска ће доћи, преузети и то је то.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро. Још бих само питао, 1991. године, у којој сте улици становали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је рекао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Није рекао.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Тадашња Партизанска.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Рекли сте да сте становали у Алојзија Степинца, Партизанску нисте споменули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је некада стари назив Партизанска.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А има ли сада Срба у Ловасу?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Има.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А када сте променили назив улице?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Ја је нисам мењао.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Врло значајно, господине, ако има Срба у Ловасу, а зна се да Срби Алојзија Степинца сматрају злочинцем према српском народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли Перићу нешто што је везано за ово оптужење?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Немам више ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања? Нема више нико никаква питања? Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Остало је само нејасно сада, да ли је сведок виђао Жељка Крњајића у периоду од 10. октобра до краја године, 1991. године?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Молим Вас, ја имам приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се већ изјашњавао. Пошто сте Ви помињали Жељка Крњајића да сте га видели испред куће, па онда да је у том периоду био тамо, па сте онда то мало нешто дозволили могућност да није, да ли можете Ви сигурно да се изјасните, да ли сте тог човека тамо виђали или нисте?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Још једном понављам, њега сам виђао у Ловасу и био је у Ловасу, у којем периоду, када је, то не могу тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то је довољно.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не водим рачуна о датумима и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имате намеру неко суочење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква суочења?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, рецимо, ја имам право да предложим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само шта.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја предлагем да се суоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које околности?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имам право да предложим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате шта да причате.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зато што добацује, а Ви не реагујете. Овде је мени речено једном, одавде, није транскрипт и онда ја не знам ништа, да сам пропалица, да сам ово, да сам оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада, то је речено мени ту, пред свима и то нема у транскрипту. Зашто, не знам. Ја предлагем да се суоче, рекао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што се изговори ван микрофона, не може ни да буде у транскрипту.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, није важно. Дакле, он је рекао, сведок је рекао да је Деветак извео неке занатлије и да му је рекао, «нисам могао више да изведем». То ме интересује, да ли је тачно. Друго, рекао је да му је Радојчић рекао, «ја сам власт, имаш да ми долазиш сваки дан».

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деветак је потврдио да је изводио неке људе тамо, само на које околности да се суочава?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На околности, он је рекао, «нисам могао више не могу да изведем». Да ли је то рекао?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није тако рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је рекао сведок, сведок је то рекао, а и овај сусрет, ја мислим да је значајан сусрет, Николић се није изјашњавао тако о том њиховом првом сусрету, да му је он рекао, да је он послао овога да га доведе, па му је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај Радојчић, послао је једног човека да дође, па му је рекао «ја сам власт, имаш да ме слушаш, има сваки дан да ми долазиш».

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Приговор, приговор, само, судија, није Радојчић рекао, није Радојчић рекао «ја сам власт овде», колега.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То каже сведок.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не каже то сведок, «ми смо власт сада овде».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, ја не видим да треба да их суочавам, једино што могу у овом тренутку, господине Кувеждићу, спомињали сте једног момента неко лице за које кажете да се зове Петроније, прошло јесте седамнаест година, да ли бисте могли у овој судници да устану сви оптужени да евентуално препознате некога од њих, а ако не можете, Ви слободно реците – не могу, не препознајем никога овде као то лице, суд ће и то имати у виду. Суд ће и то имати у виду. Изволите, нека устану сви оптужени.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја имам приговор на ово што Ви хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што радим је у интересу одбране, јер желим да се, устаните господине Кувеждићу.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Уосталом, он Петронија уопште не терети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, молим Вас, ваљда сте слушали исказ данашњи. Погледајте оптужене. Добро, хвала Вам. Само реците то гласно у микрофон.

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не могу препознати све особе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја само да Вас питам, да ли би могли да му покажете слику која има у списима, да ли препознаје за ова лица што су гледала ове касете и када су били привођени тај Лукетић, он је рекао да је било четири особе, али да их не зна, али када би видео слику, да би их препознао. Да ли би могли да му покажете из списка оне фотографије, ја могу да кажем име, ако сме да се каже име, коју фотографију да му покажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем Ваше питање, шта касете, када је гледао касете?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао је да су била четворица њих којима не зна имена, али би их препознао можда када би видео слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли би могли Ви да му покажете слику која постоји у списима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чију слику?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Љубе Јелића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈДИС: Ја сам Вас малопре питао, да ли да му кажем име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је овде погледао отпужене, није препознао, за неке друге људе. Да ли имате још питања? Добро.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли Вам је познато из Ловаса име Љуба Јелић или лице са надимком «Чубра»?

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Поновите још једном.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Љуба Јелић, надимак «Чубра».

Сведок ЈОСИП КУВЕЖДИЋ: Не

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Кувездићу, хвала Вам што сте дошли у овај суд да сведочите, с обзиром да долазите из Хрватске.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и биће настављен дана:

*17. новембра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај дан је одређено саслушање сведока Борислава Михајловића.

По службеној дужности одређује се извођење доказа за 18. новембар 2008. године и то саслушањем Војислава Воштића, Срђана Новковића и Милана Васовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за 18. новембар, с обзиром да смо били одредили тог дана сведока Николу Вуковића, међутим, тај сведок је нешто на неком раду у Словенији, да не бисмо губили термин, ја сам хтела да ова три сведока, да расчистимо везано за оне записнике.

Молим? Ево, овако, значи, у понедељак 17. новембра имамо сведока Борислава Михајловића, 18. новембра 2008. године, одредили смо сада Срђана Новковића, Милана Васовића и Војислава Воштића, 19. новембра, ја бих сада морала да погледам у роковнику, Илија Кресојевић остаје значи за 19. новембар и то је крај за овај новембар месец.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА